

ONZICHTBAAR GEMIS

door

Leonie ten Velde

“No one else sees the world the way you do, so no one else can tell the stories that you have to tell” (Charles de Lint)

“Kijkend naar de werkelijkheid, werden mijn personages geboren.
Ze zijn wie ze zijn, niemand is gelijk aan hen”
(Leonie ten Velde)

Schrijver: Leonie ten Velde
Coverfoto: Silvia Hidding Photography
ISBN: 9789402170412

© Leonie ten Velde

Proloog

Zwijgend zat ik op de stoel tegenover de gynaecoloog. In de verte hoorde ik zijn stem, die echode in mijn hoofd. 'Je zult nooit kinderen kunnen krijgen'. Wilde ik hem niet horen en waande ik mij in een andere wereld, een wereld die mooier en kleurrijker was? Of wilde ik hem wel horen, maar verloor ik op dat moment de controle over alle draadjes in mijn hoofd?

Terugdenkend aan mijn zestienjarige ik, was geen van beide juist. Ik was een sterke meid die niet zo snel de controle verloor, maar ook de wereld niet beter voor ogen had dan het was. Ik maakte van een mug geen olifant, maar wist ook dat een cactus niets weg had van een prachtig paars viooltje groeiend in het grote zonovergoten weiland.

Niet alles in het leven gaat zoals je het in gedachten hebt. Wat dat betreft kun je maar beter geen verwachtingen hebben, dan zal alles meevallen. Zonder verwachtingen je leven tegemoet gaan en zien wat het pad waarop je loopt je brengt. Maar worden we daar gelukkig van? Nergens meer van dromen? Geen doel voor ogen om te bereiken? Eens zullen we allemaal geconfronteerd worden met teleurstellingen. Er zullen obstakels op je weg komen, waarvan je niet weet hoe je ze kunt ruimen en hoe je verder mag wandelen op een mooi pad, je toekomst tegemoet. Vroeg of laat komt er een obstakel dat levenslang voor wegwerkzaamheden zorgt. Nu weet ik dat zo'n obstakel niet het einde van de weg betekent, maar dat het je kansen biedt om een zijweg te nemen, keuzes te maken, te vallen en weer op te staan.

Mijn moeder zweeg. Ik zweeg. De gynaecoloog praatte. Zijn stem drong niet tot mij door. Ik stond stil, stil op de weg van mijn leven. Ik had vaker obstakels gehad, maar dan sprong ik over een hekje en dan was ik er weer. Of ik liet de donkere wolken passeren, de regen op mij neerkomen of fietste in gedachten met een krant boven mijn hoofd verder. Ik was een doorzetter en wist mijzelf goed te redden. Maar nu... ik zag geen weg meer voor me. Mijn uitzicht vulde zich met stenen. Langzaam stapelden ze zich op. Net zolang tot er geen uitzicht meer was.

Vastgenageld zat ik op de stoel tegenover de arts die mij begeleidde bij mijn onderzoeken. De arts die niet door mijn stenen muur heen kon komen en een meisje tegenover hem had zitten dat even niet zo sterk meer was. Een meisje dat even geen uitweg meer zag en alle grip op haar leven verloor.

Hoofdstuk 1

- Soms vraag ik mij af hoe mijn leven zou zijn geweest als ik niet dat ene bericht uit het ziekenhuis had gehad. Dat ene bericht dat mij op slag volwassen heeft gemaakt. Op het moment dat je zelf nog een kind bent te horen krijgen dat je geen kinderen kunt baren, zorgt ervoor dat je na gaat denken over keuzes waar je nog niet mee bezig hoort te zijn op je zestiende. Hoeveel kinderen hebben verstand van draagmoederschap, van adoptie of baarmoedertransplantatie? Hoeveel kinderen van zestien jaar houden zich bezig met hoe een vagina in elkaar zit? Geboren te zijn met het '*Mayer Rokitansky Kuster Syndroom*' betekent volgens de cijfertjes ook dat ik geen vagina heb. Hoe kan het dan dat ik seks heb gehad?

Andere meiden waren bezig met school, de keuze om te spijbelen of goede cijfers te halen. Ze waren bezig met vriendjes, de keuze om lang bij iemand te willen blijven of bekend te staan als de slet van de school. Sportkeuzes: op voetbal gaan omdat je het zo leuk vond, of op handbal gaan omdat de rest van je vriendinnen dat ook deed. Daar waar andere meiden bezig waren met de gedachte: 'Wat wil ik nu?', was ik bezig met de gedachte: 'Wat wil ik vandaag, morgen en over tien of twintig jaar. Wat wil ik als ik tachtig jaar ben? Wil ik dan vereenzamen in een verzorgingstehuis zonder kinderen en kleinkinderen?'

Ik was zestien en plotseling volwassen. Gelukkig ben ik ook vijftien geweest en veertien en dertien en draaide mijn leven net als mijn vriendinnen om de keuze of ik mijn blauwe of zwarte broek aandeed. Ik kon minutenlang stil voor de kast staan met de gedachte dat die zwarte broek beter zou staan bij mijn roze vestje en uiteindelijk mijn blauwe broek aantrekken. In een half uur tijd maakte ik een vlecht in mijn haar, haalde ik hem er weer uit, omdat het er toch niet uitzag. Ik besloot het los te laten hangen, te krullen en toch weer te stijlen. Op het moment dat mijn haar alle kanten op stond, riep mijn moeder dat ik aan moest maken, omdat ik anders te laat op school kwam.

'Jahaa, ik kom al', riep ik dan en brabbelde in mijzelf nog wat gemeens zoals een echte tiener dat kan. Alsof mijn moeder mijn schooltijden bepaalde en er wat aan kon doen dat mijn haar te dun was, te kort en op dat moment te kroezig en vol met haarlak. Maar ja, iemand moest de schuld toch hebben? –

Chagrijnig griste ik een zwart elastiekje van de wastafel en wikkelde het in mijn haar. Zuchtend keek ik naar mijzelf. Het zag er niet uit, maar als ik snel was kon ik nog op tijd in de les zijn.

‘Leonie, heb jij een goede reden om na de bel in de les te verschijnen?’ vroeg de docent, terwijl hij mij aangaapte over zijn te klein brilletje.

‘Ik ben er nu toch, doe niet zo moeilijk’, beet ik hem afkeurend toe.

‘Haal maar even een briefje jongedame.’

‘Kinderachtig hoor.’ Met een kwade blik bleef ik mijn docent aankijken, terwijl ik het lokaal weer uit liep om een te-laat-briefje te halen.

Ik vond deze man verschrikkelijk en hij mij ook. Ik kon niets goed doen. Als ik mijn vinger op stak om wat te vragen, dan kreeg ik een opmerking dat ik ook niets zelfstandig kon en als ik geen vinger op stak dan was ik niet leergierig genoeg.

‘Lul’, herhaalde ik bij de gedachte aan de leraar natuurkunde, terwijl ik over de gang slenterde.

‘Pardon? Mevrouw ten Velde? Let eens even op je vocabulaire.’

Mijn vocabuwatte? Dat mens kon ook nooit woorden gebruiken die ik begreep. Mijn docent Duits. Een iets te dikke vrouw. Mollig. Klein en mollig. Lang blond slonzig haar dat net over haar schouders viel.

‘Ik had het niet tegen u.’

Ze zei nog iets wat ik niet kon verstaan, maar ik deed ook geen moeite om naar haar te luisteren.

‘Meneer ik moet een briefje halen, ik was een seconde na de bel in de les’, zei ik toen de directeur voor me stond.

‘Stond de brug open?’ grapte de directeur terwijl hij een handtekening op een papiertje krabbelde.

‘Band lek, mijn horloge loopt niet op tijd, de bel ging te vroeg en ik zette een rij fietsen rechtop toen ik zag dat alles omlag in de stalling.’

Ik glimlachte naar hem, hij glimlachte terug en gaf me het papiertje.

‘Bedankt.’

Terwijl ik met mijn papiertje terug naar het lokaal liep kwam ik mijn gymleraar tegen. De enige leraar waar ik het wel mee kon vinden. Of dat nou kwam omdat hij er zo lief en rustig uitzag of omdat gym het enige vak was dat mij interesseerde, dat bleef de vraag.

‘Hoi meneer’, zei ik vriendelijk.

‘Hallo Leonie.’

Mijn vriendelijkheid was al snel weer verdwenen toen ik het lokaal binnen stapte.

‘Ben je er eindelijk weer? Ga zitten, je verstoort mijn les.’

‘Tss...’, liet ik horen, om ertegenin te gaan.

Ik had vaak het gevoel dat sommige leraren altijd mij moesten hebben. Dan kletste ik met een klasgenoot en was ik weer degene die na moest komen, strafwerk moest maken, of in de gang aan een tafeltje moest gaan zitten. Ik was geen uitstekende leerling die alleen maar tienen haalde. Ik haalde zesjes, terwijl ik er niets voor deed, dat beviel me wel. Voordat een les begon zat ik in de kantine en schreef het werk over van een ander of ik maakte het zelf nog even snel. Ik was een “normale” leerling. Kan ik het zo noemen? Ik was niet heel goed, ook niet heel slecht. Ik was niet het meest populaire meisje van de school, maar ook niet het pispaltje. Ik had genoeg vriendinnen, maar ook vijanden. Al met al een normaal meisje, toch? Een meisje dat geen zin had in school, maar in plezier maken met haar vriendinnen. Tot ik na het tweede jaar telefoon kreeg van mijn mentor, tevens mijn gymdocent, dat ik helaas een onvoldoende teveel had en een stap terug moest doen.

‘He, met mij, ben je gebeld?’

‘Pff, je laat me schrikken.’ Kyra haalde even diep adem voor ze verder praatte. ‘Ze konden tot twaalf uur bellen.’

‘Het is twaalf uur geweest’, lachte ik, als een boer met kiespijn.

‘Maar nee’, zei ze enthousiast. ‘Niet gebeld. Jij?’

Zucht. Daar was ik al bang voor. Kyra en ik zaten al vanaf de basisschool bij elkaar in de klas. Ik weet nog goed hoe blij we waren toen onze meester ons vertelde dat we op de middelbare school ook bij elkaar in de klas zouden komen. Kyra ging meteen als een gek tekeer toen ze onze meester hoorde zeggen: ‘Kyra 1B, Leonie ook 1B.’ Ik snapte haar uitbarsting pas na een aantal minuten, maar dat maakte mij niet minder blij. En nu... moesten we dan nu voor het eerst zonder elkaar verder? Ik voelde een brok in mijn keel, maar wilde mijn verdriet niet laten horen. Ik slikte moeizaam. Op het moment dat ik dacht dat mijn stem redelijk normaal zou klinken, vertelde ik dat ik wel gebeld was.

‘Doe eens normaal, je houdt me voor de gek.’ Ze was al net zo in shock als ik.

Een moment van stilte. Zou ik andere vriendinnen krijgen? Konden we nog samen naar school fietsen of kregen we een heel ander rooster? Wat zou zij denken op dit moment? Zou

ze het net zo erg vinden als ik of vond ze het mijn eigen schuld, omdat ik gewoon had moeten leren voor mijn toetsen? Ik had één onvoldoende teveel. Als die 5.4 een 5.5 was geweest, had ik een niveau hoger mogen doen net als de rest van mijn klas, net als Kyra.

‘Hoe laat ben je vanavond bij me?’ vroeg Kyra de volgende dag om de stilte te doorbreken. Zwijgend zaten we tegenover elkaar in de kantine.

‘Kut man’, was het enige dat Kyra erover had gezegd na ons telefoontje van gisteravond. Andere vriendinnen hadden niets meer gezegd, nadat ik ze gisteren had gebeld. Ze gingen allemaal naar dezelfde klas, behalve ik.

‘Zes uur doen?’

Ze knikte.

Ik keek om me heen en gaf Martin een glimlach. ‘Zijn jullie er vanavond ook?’ schreeuwde ik naar hem.

‘Jazeker’, antwoordde hij en lachte terug.

‘Zal het vanavond dan eindelijk wat worden tussen jullie?’ fluisterde Kyra, die een onderwerp had gevonden dat ze leuk vond.

‘Doe niet zo stiekem, straks heeft hij door dat het over hem gaat.’

‘Dat hebben we toch ook. En jullie vinden elkaar leuk, dus draai er gewoon niet omheen.’

‘Waar omheen? Dat hij er leuk uitziet, betekent nog niet dat ik verkering met hem wil.’

‘Echt wel, dat zie ik toch aan je’, grinnikte ze.

Ze had het mis. Ik vond Martin wel leuk, maar verkering? Daar was ik helemaal niet mee bezig. Ik genoot stiekem van de aandacht van jongens die me leuk vonden. Van sms’jes, telefoontjes en valentijnskaartjes. Ik was niet het knapste meisje van de school en hoefde de jongens niet van mij af te slaan, maar zo nu en dan te horen krijgen dat iemand je leuk vond gaf mij zelfvertrouwen. Ik dacht niet na over vriendjes. De aandacht was genoeg. Ondanks dat ik er niet mee bezig was gebeurde er die avond iets wat niet op mijn planning stond. Ik was verslaafd aan agenda’s dus kwam het zelden voor dat de dingen anders gingen dan ik verwachtte. Maar dat niet alles ging zoals ik wilde, daar was ik al achter na het telefoontje van mijn mentor.

Om kwart voor zes fietste ik naar Kyra, mijn zwemspullen hangend in een tasje aan mijn stuur. Elke vrijdagavond zwommen we met een groepje in het plaatselijk zwembad. Martin was er ook altijd. Een lange jongen, blond haar en ik kon met hem lachen. Ik weet nog dat ik

verkering had met een andere jongen van de groep en verdrietig was toen hij het uitmaakte. Martin fietste met mij mee naar huis, omdat hij het zo erg voor mij vond. Hij probeerde mij op te vrolijken door gekke gezichten te trekken en grapjes te maken die niet grappig waren. Lief was het wel. Op dat moment had ik nooit kunnen bedenken dat hij ooit mijn vriendje zou worden. Maar dat gebeurde wel op die ene vrijdagavond in november. Het was een koude novemberdag – voor zover ik dat kon bepalen, ik heb het altijd koud – maar binnen in het zwembad was dat niet te merken. Het water was warm. Ik zat op de rand van het zwembad toen Kyra plotseling tegen Martin zei: ‘Je vindt haar leuk toch?’

‘Ja.’

‘En jij hem ook toch?’ vroeg ze en draaide haar hoofd mijn kant op.

Wat moest ik hier nou weer op zeggen. Ze zette mij voor het blok. Ja ik vond hem leuk, maar vond ik hem ook op die manier leuk?

‘Toch?’ vroeg ze nog een keer ongeduldig.

‘Ja’, antwoordde ik zacht.

‘Nou, dan hebben jullie toch gewoon iets nu. Jullie hebben het allebei uitgesproken.’

Enthousiast om haar eigen aanpak, klom ze uit het zwembad, ging op de rand staan en riep: ‘Gefeliciteerd!’

Ik lachte wat overdonderd. Kon dit echt op deze manier zo gaan? Hadden wij nu iets? Had ik...verkering? Ach nee, zo werkte dat toch niet, sprak ik mijzelf toe.

‘Dan kom ik morgen al direct bij mijn schoonouders thuis’, lachte Martin opgewekt.

Nog één nachtje slapen, dan was ik jarig en zou ik mijn verjaardag vieren. Schoonouders? Zei hij dat nou echt? Vond hij dat we nu verkering hadden?

De twijfel liet mij de rest van de avond niet meer los. Wilde ik dit wel? Hij was leuk, maar niet perfect. Hij was echt zo’n ‘beste-vriend-figuur’. Ik kon met hem lachen en hij kon mij opvrolijken als ik chagrijnig was. Tijdens een hardloopwedstrijd van school, die hij altijd won, gaf hij de eerste prijs op door de hele weg naast mij te blijven lopen. Dat was Martin. Lief en...toch wel leuk, maar...verkering? Hij was lang. Te lang? Hij had grote voeten. Te grote voeten? Ik had eens gehoord dat hij elke zondag in de kerk zat. Dat was toch niks voor mij. Ik had geen verstand van het geloof. Hoe goed kende ik hem eigenlijk? Kon ik dan wel verkering met hem hebben? Waar was ik naar op zoek, naar perfectie? Bestaat zoiets? Blijkbaar dacht ik toen van wel. Nu weet ik dat perfectie meer is dan volmaaktheid. Je bent niet perfect als je de juiste maten hebt, de juiste kwaliteiten en eigenschappen. Want wie

bepaalt wat juist is? Volmaaktheid is compleetheid. En als je het mij vraagt zit compleetheid in je hart. Als je je compleet voelt zonder te kijken naar wat de wereld juist vindt en je daarmee gelukkig bent, dan mag je spreken van perfectie.

Hoofdstuk 2

Een jaar later was mijn leven niet veel veranderd. Ik zat nog steeds op dezelfde middelbare school. Ik kon nog steeds niet door één deur met mijn docenten. Je zou denken dat ik van het telefoontje van mijn mentor had geleerd, maar helaas. Dit niveau was voor mij nog makkelijker dus ik haalde het zonder te leren. Als de school slim was geweest, hadden ze mij over laten gaan naar dezelfde klas als Kyra met iets van een waarschuwing. Wat ze nu hadden gedaan was iemand die geen zin had in leren, in een klas zetten waar dat ook niet nodig was. In het begin vond ik het een ramp omdat ik een nieuwe klas zou krijgen. Omdat ik niet meer bij mijn vriendinnen in de klas zat. Omdat Kyra en ik beiden een andere weg in zouden slaan. In het begin hielden we elkaar dagelijks op de hoogte van onze saaie lessen. Dan schreven we in schriftjes met stickers, verhalen en gedichten wat we hadden beleefd en wat juist niet. Ondanks dat we op deze manier bijna elk detail van elkaar wisten, kregen we ook steeds vaker strubbelingen. Kyra kreeg ook een vriendje, waardoor we plotseling niet meer samen fietsten. Ik had nog steeds verkering met Martin, we zagen elkaar op school en soms in het weekend, maar bij Kyra leek het serieuzer te zijn, volwassener. Was ik jaloers op haar relatie? Het enige wat ik haar kon vertellen was dat ze een vriendje tussen ons in liet komen. Ja, ik was jaloers. Niet op wat zij met haar vriendje had, maar wel op wat wij daardoor niet meer hadden. Ik was bang om mijn beste vriendinnetje kwijt te raken. Ik was bang dat wij hierdoor minder contact zouden hebben en ook dat ze de verkeerde kant op zou gaan. Een kant van drugs, uitgaan en gewoon compleet uit je dak gaan. Dit alles gebaseerd op verhalen die ik over haar vriendje te horen kreeg. Ik was bang dat Kyra Kyra niet meer zou zijn. Het irriteerde mij dat zij alles door een roze bril zag en niets wou horen over wat ik over haar vriendje zei. Ze wilde niet naar mij luisteren en dat maakte mij boos. Door mijn boosheid ging ik haar negeren en trok ik meer met mijn nieuwe klasgenoten op. Blijkbaar merkte ze maar al te goed op dat ik haar even niet wilde spreken en om die reden schreef ze mij een brief. Ik was nog te boos. Ze wilde niet naar mij luisteren, waarom zou ik dan wel naar haar luisteren? Terwijl ik haar aankeek scheurde ik haar brief doormidden en gooide het in de dichtstbijzijnde prullenbak. Zonder enige emotie te laten zien, liep ik haar voorbij, maar mijn hart klopte in mijn keel. Ik voelde maar al te goed hoe ik haar voor schut zette voor veel leerlingen en dat deed mij pijn. Waarom deed ik haar dit aan? Ze was mijn beste vriendinnetje. Ik wilde haar helemaal niet kwijt. Wat wilde ik dan? Dat zij zou voelen wat ik voelde? Zij luisterde niet naar mij, dus ik ook maar niet naar haar? Ik nam een standpunt in.

Zij luisterde niet en zij zat fout. Punt. Het willen winnen van een strijd. En dat ik haar pijn deed, maar ook mijzelf, dat leek er even niet toe te doen. Als ik mijn gelijk maar zou halen. Maar hoe lang moest ik mijn koppigheid volhouden? Hoe lang kón ik het volhouden?

De vakantie kwam dichterbij en ik miste Kyra. Ik wist dat als ik het niet goed zou maken ik haar nog meer zou gaan missen in de vakantie. Zes weken elkaar niet spreken, niet zien, hoe ging ik dat overleven? Met wie moest ik al mijn ergernissen over thuis delen? Met wie kon ik mijn voetbalwedstrijden bespreken en wat dacht je van mijn liefdesleven? Maar mijn koppigheid overwon het opnieuw, hoe erg ik haar ook miste. Dus gingen we met ruzie de vakantie in.

Gelukkig had ik drie weken afleiding. Na lang zeuren en discussiëren keurde Martins moeder het goed dat ik drie weken mee zou gaan naar een camping in Frankrijk.

'Leonie, heb je alles ingepakt? We gaan zo weg', riep Martin.

'Ja, ik ben bijna klaar', riep ik geïrriteerd terug. Ik had mijn koffer een week geleden al ingepakt, alleen mijn toilettas miste nog.

'Kom nou.' Ik hoorde Martin beneden ongeduldig heen en weer lopen.

'Geduld, ik ben bijna klaar.' Vlug gooide ik mijn spulletjes in mijn toilettas. 'Start de auto maar', riep ik naar beneden. Net op het moment dat ik de badkamer uit wilde lopen, viel mijn oog op een klein, blauw doosje onderin de kast. Mijn buik begon te draaien. Tampons. Moest ik ze meenemen? Het doosje lag er al een tijd en mijn moeder had hem nog nooit aangebroken. Had ze die dingen voor mij meegenomen? Het zou best kunnen. We praatten thuis nooit over serieuze dingen. Ze had mij één keer gevraagd, zo tussen neus en lippen door, of ik nog nooit ongesteld was. 'Nee', had ik kort geantwoord.

'Leonie!'

Ik zuchtte. Propte het doosje in mijn tas en voelde hoe mijn wangen begonnen te gloeien. Voor wie schaamde ik mij en waarom? Ik kon ze toch beter meenemen? Ik was tenslotte al vijftien en al mijn vriendinnen waren al ongesteld. Maar... Wat als ik niet eens weet hoe ik die tampon in mij krijg? Moet ik maandverband meenemen? Dat heb ik niet eens. Toch? Of zou mijn moeder dat ook stiekem hebben gekocht? Ik liet mijn handen op de wasbak rusten en staarde naar mijzelf in de spiegel. 'Waar maak je je druk over?' vroeg ik me serieus af. Mijn gedachten werden ruw verstoord door een al bijna hete motor van de autobus. Ik rende naar buiten, trok de deur van de autobus open en ging met een zucht zitten.

‘Waarom duurde het nou zo lang?’

‘Nog even checken of ik echt niets ben vergeten’, zei ik met een flauw glimlachje. Dat ik heb staan twijfelen over die tampons hield ik maar voor mijzelf. Om op je vijftiende over tampons te beginnen tegen een vriendje voelde toch wat ongemakkelijk.

De reis putte me uit. Het was de eerste keer dat ik naar het buitenland ging op vakantie. Ik was al een keer eerder in het buitenland geweest, Parijs, maar dat was een excursie met de halve school. Toch wat anders dan bij je schoonouders achter in de auto te zitten. Martin en ik hadden een dekentje overgegooid om wat te kunnen slapen. Langzaam voelde ik zijn hand langs mijn been omhooggaan. Plagerig trok hij aan mijn rokje. Ik duwde zijn hand weg. ‘Afblijven’, fluisterde ik quasi boos. Ik keek hem aan en knikte richting zijn ouders. Hij haalde zijn schouders op, kroop wat dichterbij mij aan en zocht met zijn hand het uiteinde van mijn rok. Paniekerig keek ik naar de deken, om te kunnen zien waar zijn hand zich bevond. Stel je eens voor dat zijn ouders zich om zouden draaien en zagen waar zijn hand was. Plotseling keek ik recht in de ogen van zijn vader, die via de achteruitkijkspiegel in zich opnam wat er op de achterbank van zijn Volkswagenbus gebeurde. Hij glimlachte en keek weer voor zich naar de twee vrachtwagens die ons ophielden, door elkaar in te halen. Ik was met stomheid geslagen. Zou zijn vader zomaar een glimlach rond zijn mond getoverd hebben? Of zou hij door hebben gehad dat mijn rok inmiddels twintig centimeter dichterbij mijn kruis zat? Verward schudde ik mijn hoofd. Ik wist nooit wat ik van zijn vader moest denken. Hij leek altijd alles goed te vinden. Het tegenovergestelde van zijn moeder als je het mij vraagt. Als zij in de achteruitkijkspiegel had gekeken en Martin zijn hand had zien bewegen onder de deken, had ik niet raar opgekeken als we rechtsomkeert naar huis waren gegaan. ‘Stop’, zei ik, terwijl ik Martin plagerig aankeek. Ik vond het eigenlijk wel spannend, maar moest er niet aan denken wat er zou gebeuren als Marie iets wou vragen en ze mijn, van schaamte, rode wangen zag. Terwijl ik Martin zijn hand wegduwde en snel mijn rokje weer op de juiste plek bracht, keek Marie mij met een liefdevolle blik aan. ‘Lekker geslapen?’

‘Ja, heerlijk, bijna niets van de reis meegekregen’, loog ik.

‘Wat een prachtige camping en zie al die bergen. Oh, wat mooi. Ja, dat kennen we in Nederland niet.’ Marie liet zich langzaam in een campingstoeltje zakken. ‘Prachtig’, herhaalde ze nog een keer. Ik keek nieuwsgierig om mij heen. Het was zeker een mooi land, maar waar Martin zijn moeder dat genot vandaan haalde, snapte ik niet helemaal. Martin had

ondertussen zijn tentje opgezet en had meteen maar even de tijd genomen binnenin zijn rust te nemen. Zacht ritste ik de ingang van de tent open en liet mijn lichaam langzaam naast dat van hem glijden. Hij was wakker. Ik keek in zijn prachtige ogen, terwijl zijn handen door mijn haren streken.

'Je bent mooi', fluisterde hij. Ik voelde de vlinders in mijn buik op en neer dwarrelen. Voorzichtig bracht ik mijn hoofd dichterbij dat van hem, sloot mijn ogen en probeerde in het donker zijn zachte lippen te vinden. We hadden geen woorden nodig om te weten wat we dachten. De spanning die we hadden opgedaan tijdens de reis, zei meer dan genoeg. Hij strekte zijn hand uit naar de opening en trok de rits die ik een paar minuten geleden open had gedaan, weer dicht. Langzaam voelde ik zijn handen over mijn lichaam glijden. Zijn lippen waren overal. Voorzichtig bracht hij zijn hand naar mijn borst, die nog bedekt was met een klein stukje stof. De vlinders in mijn buik maakten de gekste sprongen. Het voelde alsof alle vlinders in een vlindertuin op hetzelfde moment kleine rupsjes aan het kweken waren. Het kleine lapje stof werd langzaam van mijn borsten geschoven. Net op het moment dat ik het gevoel had, dat de meeste vlinders al een cocon in mijn buik hadden gehangen zag ik een schaduw buiten de tent steeds dichterbij komen.

'Wat moet dat daar in die tent? Geen gezamenlijk tentje was de afspraak.'

Mijn hart bonsde in mijn keel. Ik vroeg mij af of dat nog altijd door genot kwam, door de spanning of juist door boosheid omdat Marie binnen één seconde de vlinders in mijn buik plat liet leggen. De rits werd met een ruk los getrokken. Net op tijd kon in mijn borsten bedekken met mijn behaattie, waarmee het voorheen ook bedekt was.

'Dit was niet de afspraak Martin.' Met een rood gezicht stond Marie in de opening van de tent.

Of dat rode gezicht nu kwam door woede of door het warme zonnetje van Frankrijk, weet ik niet, maar ik gokte het eerste. Ze keek mij recht in de ogen. Nog één boze blik en weg was ze. Wij bleven zwijgend achter. Ik kon wel huilen, wat voelde ik mij ongemakkelijk. Martin kroop de tent uit, checkte zijn blouse en liep de caravan in. Ik hoorde zijn moeder praten. 'Wij hadden afspraken gemaakt Martin. Midden overdag. Je stelt mij teleur. Waarom Martin?' Ik lag te luisteren, maar deed niets. Terwijl ik tenslotte degene was die bij hem in dat tentje was gekropen. Ik besloot al mijn moed te verzamelen en mij als dader te melden.

Op het moment dat ik de caravan binnenliep viel er een stilte. Waarschijnlijk dacht Marie er even over na of ze dezelfde preek die ze net aan haar zoon had gegeven ook nog aan mij zou moeten geven. Ze besloot het wel te doen.

'Je mag best weten dat ik met Martin had afgesproken, dat er niets zou gebeuren op vakantie. 's Nachts een apart tentje betekent ook overdag niet samen in een tentje. Je bent vijftien jaar, ik wil dat niet'.

Ik knikte begrijpend, maar echt begrip opbrengen kon ik op dat moment niet. Ik dacht er alleen maar aan hoe zij het in haar hoofd had gehaald die rits open te maken.

'Ik weet ook niet tot in hoeverre jij voorzorgsmaatregelen hebt getroffen', ging ze verder. Voorzorgsmaatregelen? Wat was dat voor vaag begrip? Doelde ze nu op de pil? Had ze het met Martin over condooms gehad? Ik begon me steeds ongemakkelijker te voelen en besloot maar gewoon begrijpend te blijven knikken.

'Je weet namelijk wel wat anders de gevolgen kunnen zijn neem ik aan?'

Kreeg ik hier nu daadwerkelijk seksuele voorlichting van Martins moeder? Ze bleef me vragend aankijken. Blijkbaar verwachtte ze een antwoord. Ik knikte nogmaals. Gelukkig nam ze hier genoeg mee en liep de caravan uit. Martin liet zich met een harde zucht op het bed zakken. Hij keek me niet aan, toch voelde ik zijn verdriet. Ik wist niet wie zich dieper schaamde, hij of ik, of misschien wel zijn moeder.

Een traan viel op mijn kussen. Ik dacht aan Martin, die net als ik ook alleen in een tentje lag. Zou hij ook terugdenken aan de dag? Zou hij ook nog steeds verdrietig zijn? Ik voelde me betrap, vernederd. Maar dacht ook aan de seksuele voorlichting van Marie. Zou ze gedacht hebben dat ik aan de pil was? Ik had geen ja durven zeggen, dan zou ik liegen. Maar als ik nee had gezegd, had ze mij ook onvolwassen gevonden, dom en onwetend. Iedereen weet toch dat je je tegenwoordig het beste een pil voor kunt laten schrijven om niet zwanger te worden. Maar wat had ik dan moeten zeggen; maak je geen zorgen, ik ben nog niet eens ongesteld? Opnieuw viel er een druppel op mijn ondertussen al behoorlijk vochtige kussen. Ik dacht er niet vaak aan, dat ik nog niet ongesteld was. Maar op dit soort momenten voelde ik me vaak anders. Iedereen ging er zomaar vanuit dat je menstrueerde. Je bent vijftien, dan is dat toch gewoon? Het hoort erbij. Schaamde ik me? Voelde ik me niet... volwassen genoeg? Was ik nog een kind, omdat ik niet ongesteld was? Ik wist zelf niet eens wat het precies was, wat mij zo verdrietig maakte. Die twijfels maakten me nog onzekerder. Hoe kon ik Marie